

Bericht uit Ghana

De afgelopen weken zijn zeer bewogen weken geweest. Zowel voor 'mijn' mensen in Ghana als voor mij/ons persoonlijk. Zoals ik vorige maand schreef lag Blessing met ernstige hartklachten in het ziekenhuis in Ghana. We hebben weken lang geleefd tussen hoop en twijfel. Net toen het beter leek te gaan en we hoopten op ontslag uit het ziekenhuis, is Blessing in de nacht van 28 op 29 september toch overleden. Mijn collega en vriendin Vida was bij haar en via telefoon was ik met hen verbonden...ver weg maar zo toch een beetje dicht bij. We hoopten en verwachtten een andere uitkomst, maar weten en geloven dat ieders tijden, ook die van Blessing, in God's handen zijn.

Blessing is vrij van ziekte en pijn, wij proberen met elkaar de draad weer op te pakken en zorg te bieden aan de andere kinderen, die aan ons zijn toevertrouwd.

Op zaterdag 8 oktober is Blessing begraven. Als ik straks in Ghana ben hoop ik haar grafje te kunnen bezoeken en er een steentje op te kunnen leggen.

Ruim een week na Blessings' overlijden beviel Jennifer, de vrouw van een van onze medewerkers in Sandema, van een kindje dat kort voor de geboorte was overleden. Los van het verdriet om dit verlies, zijn er nog steeds de zorgen om de gezondheid van Jennifer.

Comfort, de vrouw van een van mijn pleegzoon, lijdt al ruim 2 jaar aan een psychische stoornis die voortgekomen is uit een niet behandelde post natale depressie. Een paar weken geleden is dit volledig uit de hand gelopen en moest zij onder dwang opgenomen worden. In het ziekenhuis werd zij echter geweigerd en werd zij naar een kerk gebracht, waar voor haar gebeden werd. Omdat haar situatie niet verbeterde en zij een gevaar voor zichzelf en de mensen om haar heen vormde, moest zij vastgebonden worden. Om een lang en verdrietig verhaal kort te maken Ze is, na een ontsnappingspoging, nog steeds in de kerk en maakt het niet goed. Haar 3 jonge kinderen verblijven veel in mijn pleeggezin en worden door hun vader dagelijks naar school gebracht.

Ziekte, dood en problemen zijn allemaal deel van het leven. Hoewel het mijn doel en verlangen is om mensen te helpen een beter en zelfstandiger bestaan op te bouwen (zoals zo mooi in onze doelstelling staat vermeld) ontkom ik niet aan deze facetten van het leven. Ik besef dat naarmate ik bij meer mensen betrokken ben, ik meer vreugde, maar ook meer verdriet te delen krijg. Maar ik blijf er van overtuigd dat ik leef en werk volgens het plan dat God voor mij heeft en dat Hij voorziet in alles wat daarvoor nodig is.

Gelukkig gebeuren er ook mooie dingen in Ghana mijn collega Vida is voor de 7^e keer oma geworden van een gezonde jongen. Vida's schoondochter maakt het goed. Zij helpt ons tijdelijk met de administratie van ons fosterhome in Sandema en verblijft daar nu met haar kindje.

Volgende week hoop ik weer in Ghana te zijn en binnen niet al te lange tijd dit nieuwe leven ook te bewonderen.

Ik kijk er enorm naar uit om straks iedereen in Ghana weer te zien. Ik ben de afgelopen 22 jaar nog nooit zo lang uit Ghana weggeweest als deze keer.

Maar ik ga ook met gemengde gevoelens, omdat mijn moeder nog niet helemaal hersteld is van haar operatie en op het moment van dit schrijven nog in Ter Valcke verblijft. De laatste dagen is haar gezondheid helaas weer achteruit gegaan, waardoor haar thuiskomst nog ter discussie staat.

Ik zou het fijn vinden haar nog thuis te zien voor ik vertrek. Het zal een zware en onwerkelijke thuiskomst voor haar zijn, nu mijn vader twee weken geleden heel plotseling is overleden.

Maar ook daarin geloven we dat God er bij zal zijn en troost en kracht zal geven. Zoals ik eerder schreef: alle tijden zijn in Zijn hand; de tijden van leven en sterven, van reizen en thuiskomen.

Het gebed dat mijn moeder boven het overlijdensbericht van mijn vader liet zetten, is oud maar in deze weken van moeite en verdriet heel actueel:

*Troost allen, die, in nood en smart,
tot U verheffen 't angstig hart.
Maak ons in tegenspoeden stil.
Hoor ons, o God, om Jezus wil!*

Verslag van de dienstenveiling voor stichting Onyame

In schril contrast met de moeiten en het verdriet dat ons gezin de afgelopen weken trof, staat de dankbaarheid voor het verloop van de dienstenveiling op vrijdag 14 oktober. Dankbaarheid voor de wijze waarop, ondanks mijn beperkte bemoeienis, de voorbereidingen getroffen werden en de avond een groot succes werd. De naar schatting 60 aanwezigen hebben een heerlijke avond gehad in de mooi ingerichte kerkzaal van de Barbestein kerk in Heinkenszand.

Alles verliep naar wens en de veilingmeesters Bernard en Rienk, wisten de sfeer er al gauw in te brengen met hun grappen en toepasselijk commentaar.

We hadden een grote variatie aan mooie en leuke diensten aangeboden gekregen, waar grif op geboden werd. Op één na werden alle diensten en items verkocht.

De diensten varieerden van de dominee die gaat kappen (niet met preken hoor) tot oma Pluis die gaat koken, van een trip in een 2CV of op een paard tot een vlucht in een zweefvliegtuig.

De middenstand van Heinkenszand is ook heel royaal geweest en in totaal hadden we dan ook ruim 70 prijzen voor de verloting, waardoor, denk ik, iedereen wel met een prijs(je) naar huis ging.

Er waren tegen een kleine vergoeding drankjes en versnaperingen te koop, wat de gezelligheid compleet maakte.

Al met al een mooie avond die helemaal geslaagd was door de prachtige opbrengst van ongeveer 5100 euro! Een geweldig resultaat voor een relatief kleine groep mensen.

Dit geld zal gebruikt worden voor de scholing van kinderen en jongeren in Ghana die daarvoor zelf de middelen niet hebben. Iedereen die, op wat voor manier dan ook, heeft bijgedragen aan het succes van deze avond: **HEEL HARTELIJK DANK!**